

La darrera provocació del president iranià, Mahmud Ahmadinejad, va ser d'aquelles que ressonen arreu. Bany de multituds, proximitat física a la frontera d'Israel i un discurs brutal contra l'existència de l'estat d'Israel. No és la primera vegada que Ahmadinejad protagonitza incidents semblants, però sí que per primer cop fa un discurs incendiari a escassos quilòmetres de la frontera de l'estat que vol aniquilar.

El 13 d'octubre proppassat, de visita oficial al Líban, el president iranià va voler desplaçar-se fins al sud del país, a la zona controlada per Hezbollah. És fora de dubte la sintonia entre l'Iran i aquesta organització armada catalogada de terrorista pels Estats Units, Israel, el Canadà, la Gran Bretanya, els Països Baixos i més estats. Més que sintonia, es tracta quasi d'un mateix cos. Cal no oblidar que Hezbollah va ser creada el 1979 a l'Iran –i apareix al Líban el 1982 per lluitar contra l'ocupació israeliana d'aquest país–, i que fou la Guàrdia Revolucionària iraniana que n'organitzà, n'entrenà i n'armà els primers militants. Més endavant, l'Iran ha continuat emparant absolutament l'organització, tant políticament com militarment. El món àrab considera Hezbollah un moviment legítim de resistència armada.

Ahmadinejad va anar a Bint Jbeil, el feu de l'organització que té per lema “el partit de Déu vencerà”. És una zona del sud del Líban, a uns quatre quilòmetres de la frontera amb Israel. Allà, el president iranià instà els milers d'entusiastes congregats a “continuar la lluita” contra l'estat jueu que qualificà d’“ocupant”. Fidel al seu estil de discursos incendiaris, l'iranià assegurà que “el món ha de saber que els sionistes deixaran d'existir” i que “no tenen cap més opció que rendir-se, abandonar la terra que ocupen (Israel) i anar-se'n als seus països” dels quals provenien els seus ascendents familiars.

La passió antijueva d'Ahmadinejad preocupa força les cancelleries occidentals, sobretot d'ençà que l'Iran disposa d'un programa nuclear que, si bé oficialment és només per a ús pacífic, pot arribar a tenir un doble ús, cosa que significaria –si més no, se sospita– que el govern podria crear armes de destrucció massiva. I aquestes armes

Mahmud Ahmadinejad, el dia 13 d'octubre proppassat, al Líban, molt a prop de la frontera amb Israel. En un acte considerat provocador –organitzat per Hezbollah–, el líder iranià va dir que l'Iran i el Líban compartien “els mateixos interessos i els mateixos enemics”.

Islamisme radical i nazisme

L'encesa oratòria antijueva del president iranià, Ahmadinejad, recorda al muftí pro-nazi de Jerusalem Amin El Husseiní.

tindrien Israel a l'abast. L'extremisme antijueu del president iranià no és res aïllat. Dins el món radical és un sentiment d'odi molt generalitzat. Sovint s'explica, sobretot a la Unió Europea, que el motiu és l'actitud dels successius governs israelians envers la Palestina àrab. Però no és tan senzill. En realitat, històricament sempre hi ha hagut un corrent radical islamista que veu la liquidació física dels jueus a Palestina com un objectiu desitjable; és l'antisemitisme més desafortat. Durant els anys 30 del segle XX, qui va personalitzar millor que ningú aquest corrent fou el muftí de Jerusalem, Amin El Husseiní.

Husseiní. Amin El Husseiní –també anomenat al-Haji Amin– va néixer a Jerusalem el 1897. Des de molt jove va fer part de l'activisme en favor de la independència de Palestina, aleshores ocupada per l'imperi turc. Durant la

Primera Guerra Mundial participà en l'espionatge a favor dels aliats i contra Turquia. En acabar la guerra, Palestina quedà com un protectorat britànic. Els antics aliats es convertiren així en enemics de Husseiní. La seva tasca política se centrà en la lluita panarabista –la idea d'una gran nació àrab unida i independent de les potències colonials. El 1920 participà en el Congrés Panàrab de Damasc, que aspirava a proclamar la independència de l'Iraq, sota el rei Abdul·là, i de Síria, sota el mandat de Feisal. A Palestina, mentrestant, cap a principi de la dècada dels 20 el seu activisme s'orientà a la lluita armada contra els jueus que hi residien. Foren anys d'atacs terroristes continus que l'autoritat britànica es veia incapaç d'aturar. Els jueus hi respongueren organitzant la Haganah, grup armat declarat d'"autodefensa" contra els atacs dels diversos grups àrabs. Husseiní

participà activament en l'organització d'algunes d'aquestes bandes islamistes que atacaven tant els interessos dels britànics com els dels jueus. Els grups semites el començaren a identificar com un dels seus principals enemics. Va ser el moment en què li imputaren haver dit que calia "eliminar físicament tots els elements sionistes del territori".

La progressió política i religiosa de Husseiní és de vertigen. El 1921 va ser el principal instigador de nombroses manifestacions antisionistes. El mateix any fou nomenat gran muftí de Jerusalem. Aquesta figura es podria considerar com un consultor jurídic i religiós islàmic, al qual la comunitat que el reconeix li dona la capacitat d'interpretar la *xària* –lleï islàmica– i d'emetre dictàmens legals o *fàtues*. En la descentralitzada religió mahometana, el muftí és reconegut únicament per aquells que el segueixen i les seves fàtues no són de compliment obligat per a ningú més. Husseiní era força reconegut al Jerusalem dels anys 20. La seva posició religiosa i política li donà una enorme influència. Usant-la contra els jueus de Palestina, el 1925 afavorí la creació de l'Associació Armada Àrab, sota comandament del sirí Izz al-Din, que es va fer famós per la persecució violenta dels jueus de Palestina. Entre el 1925 i el 1929, el muftí donà el vist-i-plau a violentes manifestacions àrabs contra el dret dels jueus de resar davant el Mur de les Lamentacions i de visitar la Tomba dels Patriarques, a Hebron. El 1931 donà suport a la creació del Partit Àrab per la Independència, que aspirava a la unió política, sempre sota comandament religiós, de Palestina amb Síria. El 1933, quan els nazis arribaren al poder a Alemanya, el gran muftí de Jerusalem arribà a dir: "Puc visualitzar un nou i radiant futur [...], l'adveniment d'una nova era de llibertat per als musulmans de tot el món." A la primera meitat dels anys 30, l'activisme de Husseiní va créixer fort i ferm: donà suport –i impulsà i tot– a revoltes àrabs violentes contra els jueus de Jaffa, Haifa i Nablús.

Husseiní i el nazisme. El gran salt del muftí de Jerusalem en la seva convergència amb el nazisme fou entre el 1934 i el 1936. El 21 de juliol del 1934 es reuneix amb el nou cònsol alemany

a Palestina, ja nomenat pel govern de Hitler. La trobada no passa de ser un intercanvi d'opinions, però tot indica que Husseiní en sortí molt content. Malgrat tot, les autoritats nazis no feren cap passa immediata per reconèixer la lluita dels àrabs a Palestina, com sembla que havia demanat el muftí. Transcorregueren dos anys de contactes sense resultats fins que Husseiní envià una delegació a Berlín per establir una relació fluida entre el govern de Hitler i el seu moviment antijueu de Palestina. Justament són els anys en què s'intensifica molt més la pressió violenta contra els jueus. Proclama obertament la lluita armada contra la comunitat jueva i, també, contra les forces d'ocupació britàniques. Just en aquell moment, excel·lí en els cops de mà armats una nova figura de confiança del muftí, Fawzi al-Qawuqi, que posteriorment (1948) guià tropes àrabs contra el nou estat d'Israel. En aquests anys de contactes inicials amb els nazis, Husseiní es radicalitzà molt més: el 1936 insta l'atac dels islamistes més fonamentalistes contra el més moderats.

Els esforços del muftí per a atreure l'atenció nazi acabaren donant resultat. El 1937 el govern de Hitler envia dos emissaris (un dels quals era Karl Adolf Eichmann, que més tard fou el coordinador de la *solució final*) a entrevistar-se amb Husseiní. L'actitud de Hitler és encara dual. Per una banda s'interessa per explorar què podria significar el suport del moviment islàmic radical que representa el muftí, però per una altra no vol precipitar esdeveniments molestant els britànics. L'acord entre Husseiní i els nazis fou, segons el famós centre jueu Wiesenthal, que a partir d'aleshores el moviment radical encapçalat pel muftí rebé diners dels nazis.

Quan el setembre del 1939 l'Alemanya nazi envaeix Polònia, Husseiní fa una declaració pública en què lloa "el digne i valent guerrer Adolf Hitler", i insta els musulmans "a prendre les armes devora l'Alemanya nazi". El 1941 enregistra unes paraules que seran emeses per Ràdio Berlín: "Els àrabs tenim dret a resoldre el problema jueu amb la mateixa modalitat i els mateixos mitjans que el *Führer*". La por de ser detingut pels britànics li aconsellen de passar a la clandestinitat.

EL TEMPS

EL TEMPS

A dalt, el muftí Husseini a la portada de la revista austríaca *Wiener Illustrierte* (1944). A sota, Amin al-Husseini entrevistant-se amb Adolf Hitler, el 22 de novembre del 1941, poc després de l'arribada del muftí a Berlín, on es va refugiar.

Però, així i tot, continua movent els fils antisemites i el seu moviment comença a rebre diners també d'Itàlia, Egipte... Participa activament en la revolta de l'Iraq (1941) contra els britànics, però quan és sufocada no té cap més remei que amagar-se. Els anglesos el tenen com a objectiu prioritari. Pot arribar a Istanbul, on entra en contacte amb agents alemanys que l'ajuden a partir cap a Berlín.

Arriba a la capital alemanya la tardor del 1941. Els jerarques nazis l'acullen com un aliat i es mostren generosos amb ell. El 20 de novembre s'entrevista amb el ministre d'Affers Estrangers, Joachim Von Ribbentrop. L'endemà passat és rebut, durant una hora i mitja, per Adolf Hitler. El 1942 els nazis posen Husseini al capdavant de l'Oficina Àrab, entitat controlada per les tràgicament famoses SS, amb els objectius de fer proselitisme nazi entre els musulmans i d'organitzar una Legió Àrab enquadrada dins les SS. Aquesta legió es va nodrir sobretot de musulmans dels Balcans que llüen el *fez* —capell musulmà característic d'algunes zones— amb una simitarra i la creu gammada com a signe distintiu.

Entre el 1942 i el 1945 l'activitat política pro-nazi de Husseini és intensa. Recorre els Balcans, on atreu cap als exèrcits nazis milers de musulmans (hom parla d'uns 50.000, que suposadament foren l'embrió del futur exèrcit *alliberador* de Palestina), estableix contacte amb moviments panarabistes del nord d'Àfrica i l'1 de març del 1944, a través de Ràdio Berlín, llança aquesta proclama: "Àrabs, aixequeros com un sol home i combatu pels vostres drets sacrosants. Mateu els jueus allà on els trobeu. Matant-los fareu una cosa grata a Al·là."

En acabar la guerra, Husseini fou detingut a Alemanya per l'exèrcit dels Estats Units. L'internaren en una presó sota control francès de la qual, estranyament, va poder fugir. Arribà al Caire i, més tard, passà a residir a Beirut. Mai no el molestaren els occidentals victoriosos. Des de la capital libanesa, ara visitada per Ahmadinejad, continuà instigant l'odi contra els jueus, fins que morí el 1974. Un dels seus nebots continuà la lluita. Es deia Iàsser Arafat.

Miquel Payeras